

havt Veilighed til at kjende Finantsernes Stilling paa den Tid efter en ulykkelig Krigs Førelse i nogle Maaneder, og jeg vilde beundre den Finantsminister, som efter at have gjort de Erfaringer, som jeg i saa Henseende har gjort, endnu vilde kunne troe, at man ikke behøver at tage Hensyn til Landets finansielle Kræfter, naar der er Spørgsmaal om Udgifter til Landets Forsvarsvæsen. Jeg kan derfor ikke — det er ikke min Hensigt derved at gjøre Opposition —, men jeg kan ikke som rebelig Mand, hvem det ved Grundloven er paalagt at stemme efter sin Overbeviisning, give min Stemme til det foreliggende Lovforslag.

N. Nasmussen: Nærværende Lovudkast er efter sin Natur af et saadant Omfang, at jeg for min Deel skal indskrænke mig til nogle Bemærkninger ved enkelte Punkter deri. Mine Evner og mine Kræfter slaae ikke til til at bedømme det i dets Heelhed; kun vil jeg bemærke, at, dersom jeg ikke var ledet af Mænd, som jeg stoler bedre paa i denne Sag, end jeg stoler paa mig selv, kunde jeg ikke have stemt for Loven; men efterat jeg har seet, at saa mange Kræfter have arbeidet paa denne Sag i over eet Aar, vilde det vistnok see ud som Halsstarrighed, om en Mand som jeg vilde driste sig til at stemme mod Loven. Men, omendsskjønt jeg nu i visse Retninger kan lade mig bevæge af Andre, er der dog enkelte Punkter i Loven, som jeg synes, at Enhver kan have en selvstændig Mening om. Jeg kan godt forstaae, at, naar det gjøres til Lov, at alt det Mandskab, som findes dygtigt, skal vaabensøves, der saa skal mange Penge til, og jeg har heller ikke det Ringeste imod, at alt det Mandskab, som findes i Landet, er vaabensøvet, saaledes at man paa den Tid, da man trænger til Kræfterne, kan have dem paa rede Haand. Men naar vi nu offre de fornødne Penge dertil og offre Mandskabets Kræfter, for at det kan blive søvet, saa kan jeg ikke forstaae, hvorfor vi saa derefter endvidere skulle sige, at nu skal enhver Mand selv aftjene sin Værnepligt. Vel har jeg hørt, at det er for at tilveiebringe Lighed, men jeg kan ikke forstaae, at det har det Ringeste med Ligheden at gjøre. Jeg har ogsaa hørt anføre, at det er for at forebygge,

at daarlige Kræfter kom ind i Armeen, og jeg skulde være den Sidste, der skulde falde paa at ville tillade Stilling og Dytning, naar jeg troede, at dette var Tilfældet; men jeg troer, at det er mere grundet paa en Stemning end paa en Overbeviisning. Der er en Ting, som vi maae lægge Mærke til, og det er, at, naar denne Lov bliver gennemført, saa er der meget Mandskab, som faaer deres Afledspas, naar de ere lidt over 30 Aar, 31, 32 Aar, og disse Folk ere jo af dem, der have ligget længst i Garnison. Jeg kan da ikke forstaae, hvorfor en Mand, som er 26, 27, 28, 29 Aar gammel, som er værnepligtig og ikke har faaet sin Afled, ikke maa bytte Wilkaar med den Mand, der er et Par Aar ældre, som har viist sin Dygtighed i Statens Tjeneste, og som har viist, at han kan, hvad han skal. — Egeledes finder jeg mig foranlediget til at omtale en Bestemmelse, som findes i § 16, ikke fordi den, som den nu er affattet, er saa særdeles streng, men fordi der fra en æret Taler i Dagsmødet faldt en Beklagelse over, at Paragraphen nu ikke indeholdt de Bestemmelser, som den indeholdt efter Forsvarscommissionens Forslag. Jeg maa reentud erklære, at, dersom Forsvarscommissionens Bestemmelse havde staaet i Loven, havde jeg stemt imod Loven; det havde været Nøl for mig til at stemme imod den, og jeg skulde for mit Bedkommende sætte megen Priis paa, om den Tanke, der nu er tilbage i § 16, hvorefter Noget kan blive udseet til at ligge længer i Garnison, fordi han er mindre dygtig, maatte blive fjernet af Loven. Jeg troer, at det er meget uheldigt, at de Befalende have en saadan Forpligtelse og en saadan Ret; det vil efter min Formening virke skadeligt, og det kan blive irykkende for mangen En, ikke for de Maaneders Skyld, han skal ligge længer i Garnison, thi den Tid faaer han fuldkommen godtgjort, men for det Stempel, som derved sættes paa ham. Det er ikke ligegyldigt for det unge Menneske, at han bliver stemplet som mindre dygtig som Soldat; det kan være den Skuffeligste og Dén, som gjør sig den meste Umage og Flid, men som er mindre begabet. Jeg veed meget godt, at der ogsaa kan findes andre Svagheber, som jeg godt kunde være med til at lade faae en Rivaf, men jeg troer, at, Alt vel overveiet,